

[Arne Bjerregaard]

med at vi selvfølgelig afviser selve lovforslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg bliver nødt til for en gangs skyld at give hr. Bernhard Baunsgaard ret. Jeg opdagede nemlig, jeg kom til at sige, at forskellen var 1.800 kr. Det er rigtigt, at forskellen mellem hr. Bernhard Baunsgaards og regeringens forslag er 2.200 kr. Men de 2.200 kr. skal så ses i forhold til den stigning på 4.500 kr., som for de medhjælpende hustruer ligger i regeringens forslag, altså en betydelig større stigning end den, man nu ligesom overbyder med de 2.200 kr.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV).

Ja, det komplicerer jo debatten, når ministeren sådan prøver at vende tingene på hovedet. Regeringsforslaget er en forringelse i forhold til gældende lov, aldeles ikke en forbedring på 4.000 kr., 5.000 kr., eller hvad man finder på; det er en forringelse på 2.200 kr. i forhold til gældende lov. Det er de barske kendsgerninger, og jeg synes, det ville højne niveauet for debatten herinde, hvis man dog i hvert fald ville holde sig til realiteterne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget uden for tillægsbetænkningen af Bernhard Baunsgaard (RV)

forkastedes, idet 56 stemte for, 96 imod; 10 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Glistrup (FP):

Når 1970ernes politiske historie engang skal skrives, er der ingen tvivl om, at hovedtemaet bliver indkomstskatten. Det var den skurk, som var skyld i, at arbejdsløsheden brød ud, og den kunne fastholdes, fordi indkomstskatten var gået over gevind i det foregående årti. Det var på grund af indkomst-

skatten, at Danmark fik det meget, meget høje renteniveau, at vi fik den meget, meget høje valutagæld, at vi fik demoraliseringen af befolkningen i et omfang, som man i tidligere slægtled ikke troede skulle kunne indtræde, det, at man faktisk masser af steder siger: vi gider knageme ikke bestille noget som helst, at man er gået over til tuskhandel og gør-det-selv-metoder og alle de uendelig mange andre ulemper, som indkomstskattens rædsomhed har bragt i fuldt flor her ned igennem 1970erne.

Når vi skal underinddele dette hovedkapitel i 1970ernes historie, vil det være således, at det første afsnit vil dække perioden frem til den 4. december 1973, hvor man bare traskede i det foregående årtis visionsløshed med bare at lade indkomstskatten stige og stige og stige. Det næste kapitel kommer til at gå fra den 4. december 1973 til den 24. oktober 1978, hvor det dog trods alt lykkedes at dæmme op for indkomstskatteeksplodierne.

Det tredje – forhåbentlig ikke sidste – kapitel i 1970ernes indkomstskattheorie begynder altså her med den afstemning, som dette folketing nu skal foretage om nogle minutter. Der skete så igen det, at man faldt for fristelsen – narkomanen faldt tilbage til sit stofmisbrug, som han dog trods alt i nogen grad var ved at blive helbredt for – der skete det, at denne nye regering for første gang manifesterede, at det var en historisk regering; den gjorde virkelig noget, der ændrede historiens gang: den skærpede indkomstskatten. Det er den første – og måske den eneste – historiske indsats, som regeringen Heinesen-Christophersen kan tegne sig for her i dette land: nu skal indkomstskatten til at eksplodere.

I og med at folketinget ved den afstemning, der nu er lagt op til, vedtager regeringsforslaget, skal indkomstskatten i 1979 være 15 pct. – 10 mia kr. – højere end i 1978, nemlig en stigning fra 66 mia kr. til 76 mia kr. Jeg ved, at nogle om denne stigning vil forsøge at undskylde sig med at sige, at det i vidt omfang er kommuneskatterne, som indgår i denne 10 mia kr.s stigning. Ja men det er ikke nogen som helst gyldig undskyldning, dels fordi kommuneskatterne er steget i kraft af, at folketinget har væltet byrden ud på kommunerne, dels fordi folketinget, som er det, der har den sidste afgørelse, den afgørel-